

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Δ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

15 Ιουλίου 2018 (Ματθ. ε' 14-19)

Στήν Ὁρθόδοξη ἐκκλησιαστική λατρεία καί ζωή ἔχει καθιερωθεῖ νά ἐορτάζονται καί οἱ μνημεῖς τῶν ἁγίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι, κατά καιρούς, συγκρότησαν τίς μεγάλες Συνόδους τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖες καί φέρουν τόν τίτλο: «Οἰκουμενικές» δηλαδή Σύνοδοι καί στίς ὁποῖες πῆραν μέρος Ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν κατά τόπους Ἐκκλησιῶν. Ὑπάρχουν καί ἄλλες Σύνοδοι, οἱ ὁποῖες ὀνομάζονται «Τοπικές», καί τοῦτο, γιατί τίς συγκρότησε μικρός-περιορισμένος ἀριθμός Ἐκπροσώπων-Ἐκκλησιῶν μιᾶς περιοχῆς.

Ὡστόσο, οἱ ἀποφάσεις τῶν Συνόδων, καί ἰδιαίτερα τῶν Οἰκουμενικῶν, περιβάλλονται μέ μεγάλο κῦρος, γιατί ἀναφέρονται, κυρίως, σέ καίρια θέματα τῆς πίστεως καί τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐτσι, ἕνα τέτοιο κεφαλαῖωδες ζήτημα ὑπῆρξε καί ἐκεῖνο, μέ τό ὁποῖο ἀσχολήθηκε ἡ Δ' Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ὁποία συνήλθε τό 451μ.Χ. στή Χαλκηδόνα (πλησίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως) καί ἡ ὁποία ἀριθμοῦσε 630 Πατέρες-Ἐκπροσώπους τῆς ὅλης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καί ποιός ἦταν ὁ «ἐπειγόν» λόγος αὐτῆς τῆς σύναξης τόσων Πατέρων; Καί μόνο νά σκεφθεῖ κάποιος, ὅτι τότε τό ταξίδι ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια μέχρι τήν Κωνσταντινούπολη κρατοῦσε, λόγω καί τῶν ἐνδιάμεσων σταθμῶν τοῦ πλοίου, τρεῖς μῆνες, μπορεῖ νά ὑπολογίσει τό μέγεθος τῆς ἀνάγκης σύγκλησης μιᾶς τέτοιας μεγάλης Συνόδου. Ναί, ἦταν κρίσιμα γιά τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τά προβλήματα, τά ὁποῖα προέκυψαν, ἐξ αἰτίας τῆς αἵρεσης, ὅπως ὀνομάστηκε, τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Εὐτυχῆς, στήν προσπάθειά του νά πολεμήσει τήν αἵρεση τοῦ Νεστορίου, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος δίδασκε τό «ἄσχετο» τῶν δύο φύσεων, θείας καί ἀνθρώπινης, τοῦ Χριστοῦ,

περιέπεσε στό ἄλλο ἄκρο, λέγοντας, ὅτι ὁ Χριστός εἶχε δύο φύσεις, εἶναι δηλαδή καί Θεός καί ἄνθρωπος, πρὶν τήν ἔνωση τῶν φύσεων. Ἀλλά, ὅταν ἐνώθηκαν οἱ δύο φύσεις στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, τότε ἡ θεία φύση, λόγω τοῦ ἀπείρου μεγέθους της, ἀφομοίωσε καί ἐξαφάνισε τή μικρή ἀνθρώπινη φύση, καί, ἔτσι, ὁ Χριστός παρέμεινε μέ μία φύση, μόνο τή θεία. Αυτό σημαίνει, μέ ἀπλά λόγια «Μονοφυσιτισμός». Στή συνέχεια ἀσπάσθηκαν τή διδασκαλία τοῦ Εὐτυχοῦς καί Ἐπίσκοποι, ὅπως ὁ Διόσκορος, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, καί ὁ Σεβήρος, ὅπως καί ἄλλοι κληρικοί καί λαϊκοί. Καί τό κακό προχωροῦσε.

Καί ποιά εἶναι ἡ στρέβλωση στήν αἵρεση τούτη τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ; Πῶς καί γιατί ἡ διδασκαλία αὐτή πλήττει τήν Ἐκκλησία καί ὑπονομεύει τή σωτηρία μας; Ναι, εἶναι φοβερή καί τραγική ἡ αἵρεση αὐτή. Διότι, ἂν δεχθοῦμε, ὅτι ὁ Χριστός παρέμεινε μέ μία μόνο φύση, τή θεία, καί δέν ἦταν καί ἄνθρωπος, τότε ἀλλοίμονό μας! Γιά να καταλάβομε τό μέγεθος τοῦ προβλήματος, λέμε μέ ἀπλό τρόπο: Ἄν ὁ Χριστός δέν ἦταν καί ἄνθρωπος, ὅπως ἔλεγε ὁ Μονοφυσιτισμός, τότε πῶς πείνασε, πῶς δίψασε, πῶς κουραζόταν; Ἦ, ἀκόμη, ἂν ὁ Χριστός δέν ἦταν καί ἄνθρωπος, τότε ποιά φύση τοῦ Χριστοῦ σταυρώθηκε, πόνεσε, πέθανε, ἀναστήθηκε; Πάντως, ὄχι ἡ θεότητά του. Γιατί ὁ Θεός δέν πεινᾷ, δέν διψᾷ, δέν κουράζεται, δέν πονᾷ, δέν πεθαίνει· ἀλλά καί δέν ἀνασταίνεται! Ἐτσι, ἂν ὁ Χριστός δέν ἦταν καί ἄνθρωπος, τότε, ἔπαιζε ἕνα ὠραῖο θέατρο! Γι' αὐτό, Χριστέ μου, συγχώρεσέ μας! Ἀλλά, ὄχι, ὁ Χριστός ἦταν καί πραγματικά ἄνθρωπος καί εἶχε ὅλα τά στοιχεῖα τῆς ἀνθρώπινης φύσης, τά ὅποια ἔχει ὁ κάθε ἄνθρωπος, πλὴν τῆς ἁμαρτίας!

Καί αὐτό εἶναι τό ἕνα, τό φοβερό τῆς ἐκτροπῆς τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ. Τά ἄλλα δύο, τά ὅποια ἐπισημαίνουν οἱ Πατέρες μας στήν Δ' Οἰκουμενική Σύνοδο εἶναι, ὅτι: Ἄν ἡ θεία φύση «ἀπορρόφησε» τήν ἀνθρώπινη, τότε ἔχομε τή δημιουργία μιᾶς τρίτης φύσης στόν Χριστό, ἡ ὅποια δέν εἶναι οὔτε θεία ἀλλά οὔτε

καί ἀνθρώπινη! Ὅποτε, τί εἶναι, τελικά, ὁ Χριστός; Καί, τό ἄλλο, τό καί τραγικότερο, εἶναι, ὅτι, ἂν ὁ Χριστός δέν εἶναι καί ἄνθρωπος, τότε ἐμεῖς δέν ἔχομε ἐλπίδα σωτηρίας! Τί σημαίνει, ὁμως, αὐτό;

Ἐμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι. Καί ὡς ἄνθρωποι μποροῦμε καί ἔχομε σχέση καί κοινωνοῦμε μέ τόν συνάνθρωπό μας. Γι' αὐτό καί, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, ὅταν, πρό πάντων, μεταλαμβάνομε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἔχομε τή δυνατότητα νά ἐνωνόμαστε μέ τόν ἄνθρωπο Χριστό. Ἀλλά δέν μένομε ὡς ἐδῶ. Ὦντας ἐμεῖς ἐνωμένοι, ἔτσι, μέ τήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ διά τῆς θείας Κοινωνίας, τότε αὐτή, στή συνέχεια, μᾶς παίρνει καί μᾶς ὀδηγεῖ στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ὅποτε, εὐθύς, ἀμέσως, ἔρχεται ἡ θεία φύση του, ἡ θεότητά του, ἡ ὁποία μᾶς προσφέρει τίς δωρεές της καί μᾶς σώζει.

Ἐπομένως, ἂν ὁ Χριστός δέν εἶναι καί ἄνθρωπος, ὅπως δίδασκε ὁ Μονοφυσισμός, τότε ἐμεῖς ἀδυνατοῦμε νά ἐνωθοῦμε μέ τόν Χριστό, δέν μποροῦμε νά ἔχομε, ὅπως λέγουν οἱ Πατέρες μας, ὄντολογική-ζωτική σχέση μαζί του, γιατί λείπει ἀπό τόν Χριστό τό ὅμοιό του μέ μᾶς, δηλαδή ἡ ἀνθρώπινη φύση του. Βλέπομε, λοιπόν, γιατί ὁ συναγερομός καί ἡ σύγκληση τῆς Δ'Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία κατοχύρωσε, τήν ἀλήθεια, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεός, ἀλλά εἶναι καί παραμένει καί ἄνθρωπος, γιατί μόνο μέ αὐτόν τόν τρόπο προσφέρεται ἡ σωτηρία στόν ἄνθρωπο! Ἔτσι, ἀντιλαμβανόμαστε καί τόν λόγο τῆς σημερινῆς Ἑορτῆς.

Δρ. Νίκος Νικολαΐδης , Θεολόγος